

září 2021

Těšínský BOŽKOPIS

100 LET ŠKOLY

ŠÉFREDAKTORKA

Lucie Miltnerová

REDAKTOŘI

Joanna Blažková
Kája Fiedorová
Markéta Mucková
Aneta Schwarzová
Filip Swaczyna
Markéta Tkáčová

GRAFIKA

Ora Pawliczková

PEDAGOGICKÁ PODPORA

Mgr. Iva Dluhošová

Kontakt, stížnosti, nápady:
bozkopis@seznam.cz

Zdroje obrázků, není-li uvedeno jinak:
Pinterest, Google Obrázky, školní archív

VÁŽENÍ ČTENÁŘI BOŽKOPISU,

již v minulém čísle jste se mohli dočíst o plánech vedení školy na oslavy stého výročí našeho gymnázia. 100 let je natolik úctyhodný věk i pro takovou instituci, jako je škola, že jsme se rozhodli tomuto tématu plně věnovat. Tento Božkopis bude proto veskrze bilanční.

Budete si moct přečíst zajímavosti z historie naší školy, rozhovory s mnoha zaměstnanci, dokonce i s naším panem ředitelem, prohlédnete si fotografie školy, které jste pravděpodobně ještě neviděli. Nepřipravíme vás ale ani tentokrát o naše pravidelné rubriky. Tak snad se vám dnešní číslo bude příjemně číst a budete se těšit na oslavy stejně jako my!

Lucie Miltnerová

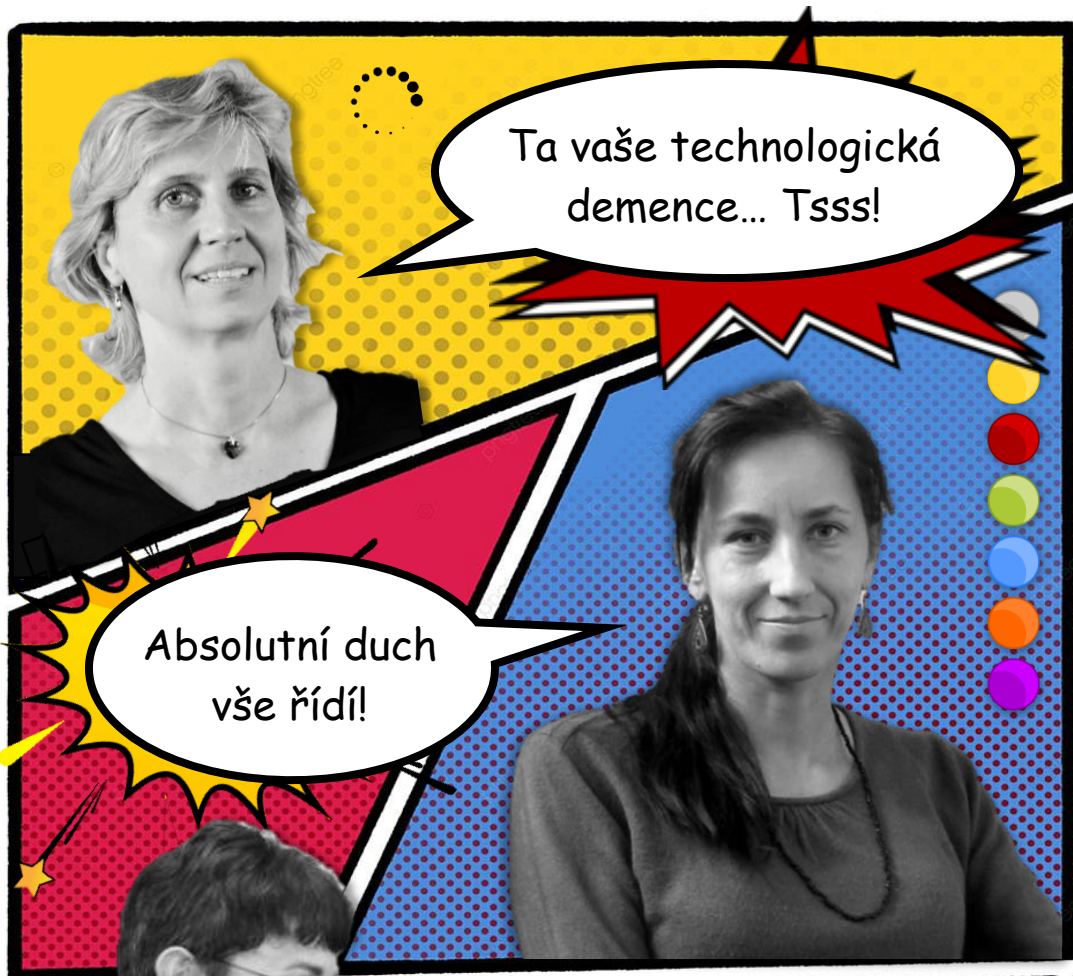
šéfredaktorka

OBSAH

HLÁŠKY PROFESORŮ

ROZHOVOR

s RNDr.

Tomášem Hudcem,

ředitelem školy

Dneska bych vám, milí čtenáři, ráda zprostředkovala příjemný rozhovor s tím nejvýznamnějším – z pohledu organizační struktury gymnázia. Pan ředitel byl tak laskav a zodpověděl několik otázek.

Co se vám vybaví, když se řekne Gymnázium Josefa Božka?

Tradice, kvalita, dobří studenti a skvělí učitelé.

Jak dlouho působíte na GJB?

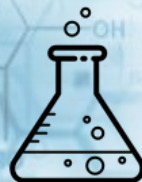
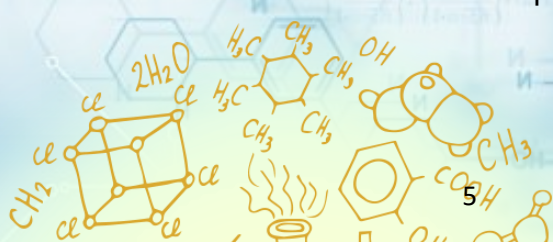
10 let.

Co předcházelo vašemu působení v Těšíně?

Působení na jiném gymnáziu.

Kromě ředitelování také vyučujete chemii. Co vás vedlo k výběru vaší aprobace?

Chemii jsem vystudoval a vzhledem k tomu, že učím poměrně málo hodin, tak jsem si vybral seminář z chemie. Můžu tam rozvinout různé věci, které bych normálně dělat nemohl, např. v laboratořích apod.

Neuvažoval jste někdy nad jiným povoláním?

Ani ne. Možná jako malý jsem chtěl být popelář, ale to by nebylo úplně dobré, fyzicky bych to asi nezvládl.

Od kterého roku vykonáváte funkci ředitele školy?

Jsem tu 10 let, tak 10 let.

S funkcí ředitele ubývají vyučovací hodiny. Nechybí vám někdy kontakt se studenty?

Jasně, chybí. Ale když se podíváš tady na můj stůl a vidíš

tu spoustu papírů, tak tím jsem plně v současnosti zaměstnán. Rád bych učil víc hodin, ale nedá se.

Čím je pro vás naopak zajímavá řídicí práce, která náleží k vaší funkci?

Je velmi různorodá a každý den je jiný. Týká se právních a stavebních věcí, učení, řeším různé psychologické problémy, ...

Z jaké změny, která se udála během vašeho působení na našem gymnáziu, máte obzvlášť velkou radost?

Škola je svým vybavením úplně na špičce, když to srovnám s ostatními školami. Je to sice hezký obal, ale ten vnitřek je mnohem důležitější. Hodně mě těší, že tu máme dobré kantory, všichni jsou odborníci a z mého pohledu se taky chovají hezky ke studentům.

Která část školního roku je pro vás nejoblíbenější?

Studenti by určitě řekli: prázdniny. I já musím říct, že o prázdninách to není špatné. Jsem tu sám se školníkem, ale po určité době mě to vždycky

přestane bavit, protože tu nejsou žáci. To samé bylo teďka v době karantény. Ale velkou radost mám, když se povedou maturity.

Když máte volno, jak nejraději odpočíváte?

Mám oblíbený sport, který se jmenuje bungee gaučing. Kdysi jsem jezdil se synem na florbal, tak se občas podívám i na florbal. Rád jezdím do termálů – tam se po krk ponořím do vody a zůstanu tam co nejdéle.

Gymnázium Josefa Božka letos slaví 100. výročí svého založení. Co byste popřál škole do dalších let?

V první řadě mě mrzí, že jsme to nemohli oslavit tak, jak jsme chtěli. Ale oslavy posuneme o rok, nic strašného se nestane. A škole přeju, ať je při té stovce pořád mladá, kvalitní, a studenti, kteří od nás odcházejí, ať v klidu dostudují vysoké školy a vzpomínají na studentská léta na našem gymnáziu jako na ta nejlepší, protože ona obvykle ta nejlepší jsou.

MarkeT, 4.KA

ANKETA: UČITELÉ

Na jaký moment během vašeho působení na gymnáziu vzpomínáte nejraději?

Zeptala jsem se vyučujících, kteří na našem gymnáziu působí nejdéle. Některé odpovědi mě opravdu pobavily. No, posuďte sami.

Dluhošová I. (od r. 1992)

Radostnými momenty jsou pro mě úspěchy našich studentů, spokojené životy mých absolventů, povedené vánoční koncerty, podařený Božkopis,...

Vzpomínám si ale také na výlet, jehož součástí bylo lanové centrum. Jedna ze studentek se vydala po lanu

vpřed, ale po několika metrech zpanikařila a byla zcela paralyzována strachem.

Zaměstnankyně centra přiběhla se žebříkem, aby jí pomohla dolů. Toho ale naše studentka nevyužila – slíbila totiž doma sestře, že to dokáže. A tak se slzami v očích, ochromena děsem a hrůzou se po centimetrech šinula vpřed – nevzdala se a dokázala to! 😊

Pavelka J. (od r. 1993)

Takové moje hezké zážitky jsou z let, kdy maturovaly třídy, kterých jsem byl třídní učitel.

Kochová P. (od r. 1994)

Můj silný zážitek byl, když jsem si v jedné ještě staré třídě sedla na stůl, deska pode mnou křupla a já jsem letěla na zem nohama nahoru. Studenti

v prvních lavicích z toho měli dost velký šok. :D

Nogová D. (od r. 1995)

Hezké vzpomínky mám na akce, na kterých jsem byla jako třídní svojí třídy.

Ciencialová L. (od r. 1995)

Moje celkem silná vzpomínka se stala, když jsem zjistila, že nám ze skladu chemikálií unikal brom. Naštěstí to bylo v odpoledních hodinách, kdy už tady studenti nebyli. Volali jsme hasiče a přišli 4 hasiči-chemici a jednoho z nich oblékli do speciálního ochranného obleku.

Mě ale zajímalo, co se bude dít, a tak jsem vedle něj stála a koukala – jenom v tričku a kalhotách – a on vedle mě likvidoval brom v chemickém obleku. 😊 Naštěstí se nikomu nic nestalo.

Kubínková P. (od r. 1999)

Úplně úžasné bylo, když jsem měla možnost se zúčastnit zájezdu do Francie s kolegyní Šteflovou, Ciencialovou a panem D. Vlčkem. Zrovna tam jsem slavila své 48. narozeniny. Od studentů jsem v autobuse dostala bonboniéru, od řidičů jahody a paní Ciencialová mi zazpívala písničku. To byly moje nejkrásnější narozeniny.

Marky, 4.KA

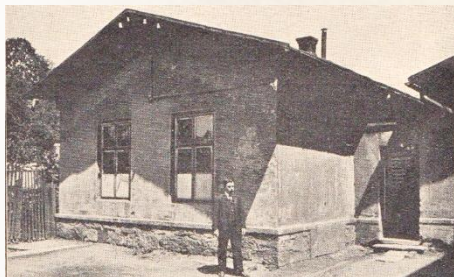
STŘÍPKY Z HISTORIE

G Y M N Ā Z I Λ

Tak schválně, kolik na našem gymnáziu za 100 let jeho existence působilo ředitelů? K čemu sloužil gympl za 2. světové války? Kdy se objevil osmiletý obor? Tohle jsou otázky, které si jen tak někdo nepoloží, ale odpovědi na ně jsou o to zajímavější...

ROZTROUŠENÉ TŘÍDY

Gymnázium jako škola vzniklo – jak každý ví – v roce 1921. V té době ale ještě žádná budova gymplu neexistovala. Zpočátku se učilo v přízemí panského domu č. 8 (dnešní Masarykovy sady) a kvůli stálému růstu počtu studentů se pronajímaly další domy v sousedství. Najednou se tak učilo i v pěti různých budovách a muselo se zavést vyučování na směny. Všechno už volalo pro novou samostatnou budovu gymnázia, do které studenti poprvé vkročili až v roce 1935.

ROVNÝ TUCET DIREKTORŮ

Ředitelna gymnázia v Českém Těšíně hostila i s naším současným ředitelem, RNDr. Tomášem Hudcem, už přesně 12 ředitelů. Zajímavostí je, že nejdéle zde fungoval RNDr. Bedřich Hustý, který byl na pomyslném trůnu gymplu 21 let (1946–1967), a prosadily se zde jen dvě dámy – PaedDr. Hana Bijoková (1974–1990) a Mgr. Zuzana Carbolová (2006–2011).

UČITEL SEM, UČITEL TAM...

Kolik tady už bylo vyučujících? Složitá otázka pro toho, komu by se to chtělo počítat.

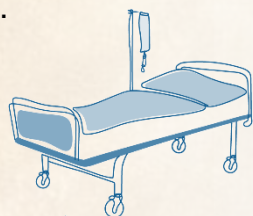
Kdyby se do toho však někdo pustil, zjistil by, že na gymnáziu za dobu jeho existence už působilo 335 učitelů, což je něco naprosto neuvěřitelného!

OD UBYTOVNY PO LAZARET

V říjnu 1938 vpadla do československé části Těšína polská okupační vojska

a hned nato byla ukončena činnost gymnázia. Částečně bylo přesunuto do Frýdku. Toto gymnázium bylo ale roku 1939 sloučeno s gymnáziem v Místku a tím náš gympl zcela zaniknul. Jeho budova však nikoli – nejprve zde byly po vypuknutí 2. světové války ubytovány německé rodiny, pak tady byla zřízena německá dívčí škola. Ke konci války se učebny proměnily v lůžkové pokoje a z gymnázia se stal lazaret.

FLORBALOVÉ ŠÍLENSTVÍ

Jestliže chceme najít počátky školní florbalové ligy, nemusíme se v historii přehrabovat moc hluboko. Přestože se podíváme jen pár let nazpátek, stojí to za to. Poprvé se začala formovat v roce 2007. Roku 2010 dosáhli zakladatelé ligy – Vojtěch Przybyla a David Alexa společně s nejvytíženějším rozhodčím Tomášem Bojdou –

dokončení pravidel soutěže a zavedení jejího pokračování. Z florbalu se stala tradice a díky těmto třem mušketýrům se každoročně jedna ze tříd může pyšnit držením putovního poháru.

PRVNÍ PRIMÁNI

Dlouho na gymnáziu existoval jen čtyřletý obor, na který se mohli žáci dostat po ukončení základní školy. Byla to tedy střední škola v pravém slova smyslu a jedenáctileté dítě byste tam jen těžko hledali. Avšak v roce 1996 (školní rok 1996/97) chodby ožily vůbec prvními primány, kteří byli symbolem víceletého, tehdy ještě sedmiletého gymnázia.

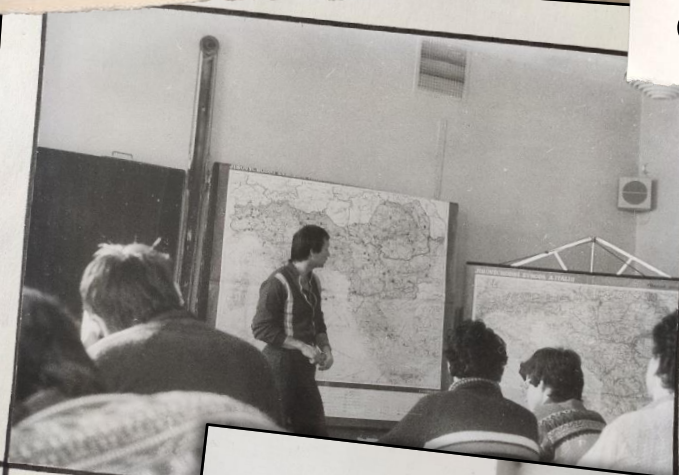

KÁJA FIEDOROVÁ
6.SA

Fotoreportáž z historie školy

druhá část

ANKETA ZAMĚŠTNAVANCŮ

! ONI JSOU NAŠÍ SOUČÁSTÍ!

Gymnázium, to nejsou jen studenti a učitelé. Oslovila jsem proto zaměstnance, bez kterých by škola jako instituce nemohla fungovat, a otázala jsem se:

***Jak dlouho působíte na naší škole?
Co se za tuto dobu změnilo ve vaší práci?***

Paní sekretářka Rybová

Jsem tady od roku 2003, takže nějakých 18 let. Co se změnilo? Tak třeba FAX už nepoužíváme. Přešli jsme na elektrickou spisovnu, všechno jde e-mailem a jsou tady třeba datové schránky ... Něco se zjednodušilo, ale něčeho naopak přibýlo.

Paní sekretářka Nováková

Jsem zde 13 let. Máme nové počítače, i když my ještě občas používáme i psací stroje, a přibýlo papírování a doplňování do tabulek. Ale moc hezky se mi tady pracuje, studenti jsou slušní a kolegové milí.

Pan Zlámal

Jsem tady od roku 1998 a jsem takový „Ferda Mravenec – práce všeho druhu“. Můžete mě vidět na vrátnici, ale vykonávám i práci opraváře, zámečníka, truhláře, elektrikáře, malíře, ... A studenti, ti jsou různí – někteří slušně pozdraví, jsou

zdvořilí – ti převažují. Najdou se ale i nezdvůřáci ...

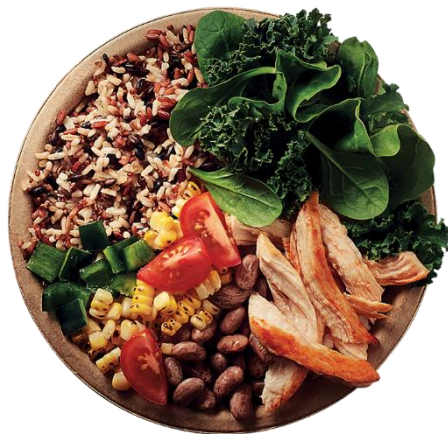
Paní uklízečka Zapletalová

Jsem tady teprve rok a jsem spokojená. Děti jsou fajn a kolegyně taky.

Vedoucí kuchyně Pietrová

Pracuji zde 12 let. Zařízení kuchyně je novější a modernější. Pracovníci v kuchyni se vyměnili a děti už neplatí hotově, všechno se dělá přes internet. A těšíme se na novou jídelnu.

Pan zástupce Mgr. Duda

Jako zástupce tady působím 13 let. Zřídilo se tu spousta učeben – Fyzika, Biologie, Chemie, Jazykové učebny a IVT (místo toho byla sborovna), tělocvična a aula (místo toho byl sklad učebnic). Pedagogický sbor a žáci se pořád obměňují. Za mého působení se také změnili tři ředitelé.

MarkeT, 4.KA

ROZHOVOR

s první

šéfredaktorkou

K naší škole od školního roku 2015/2016 již neodmyslitelně patří Božkopis. I ten má již svou historii. A právě proto jsem kontaktovala Johanu Filipovou, jeho první šéfredaktorku.

Co tě přivedlo k myšlence založení časopisu?

Ta myšlenka vlastně vůbec nebyla moje. Já jsem jenom viděla plakátek u kabinetu češtiny, který hlásal něco jako „Zájemci o práci pro školní časopis, necht' se hlásí v kabinetu paní Dluhošové“. Jelikož jsem zájemkyní o práci v časopisu byla, šla jsem se nahlásit, načež jsem zjistila, že on ten časopis vlastně ještě vůbec neexistuje a že jestli pro něj chci pracovat, tak ho budu muset také založit. A pak už to jelo.

Jak vznikl název?

Název vznikl na první schůzi budoucí redakce – v učebně hudební výchovy (nevím, kde se scházíte dnes, ale právě tam je rodné místo Božkopisu). Přiznám se, že si nepamatuji, kdo přesně ho vymyslel, jen vím, že jsem to nebyla já. Chtěli jsme, aby v názvu byl nějak obsažen náš Božek, ale nechtěli jsme, aby to moc evokovalo rum – tak jsme skončili na Božkopisu.

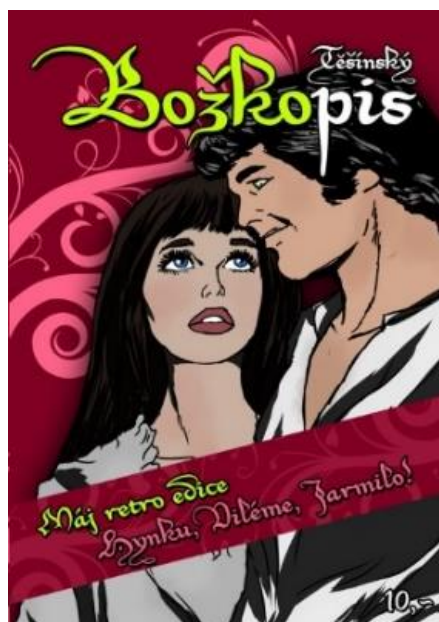
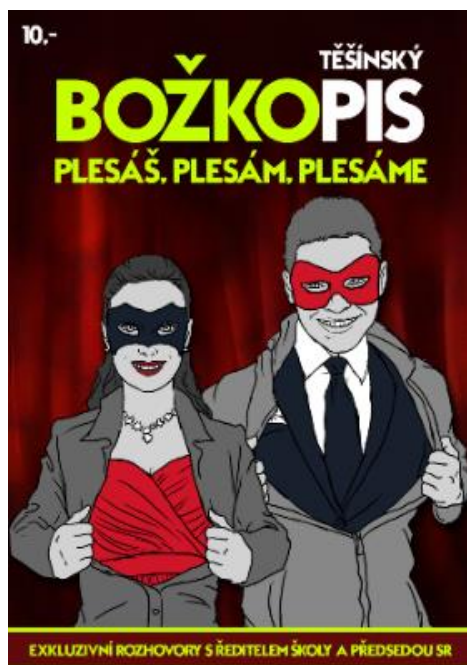
Kdo stál v počátcích Božkopisu? Kdo ti nejvíce pomáhal?

Tak samozřejmě paní Dluhošová, bez té by to nešlo. A potom vlastně celá první redakce – bylo to zpočátku náročné, protože nikdo moc nevěděl, jak se to má vlastně dělat, ale všichni se toho chopili úctyhodně. 😊 Možná bych zvlášť vyzdvihla naše první grafiky – Ivanu Saranovou, která nám dělala ilustrace, a Patrika Czepiece, který dělal celý zbytek grafické úpravy. Chudák byl na to sám, protože

nikdo jiný to neuměl, a měl s tím spoustu práce.

Co bylo nejtěžší?

Upřímně řečeno – asi všechno. Jak jsem říkala, původně jsem do toho nešla se záľuskem na post šéfredaktorky, takže pro mě bylo všechno nové. Ale asi nejtěžší bylo snažit se vést redakci jako tým, aby to ty lidi bavilo a aby do toho časopisu psát chtěli.

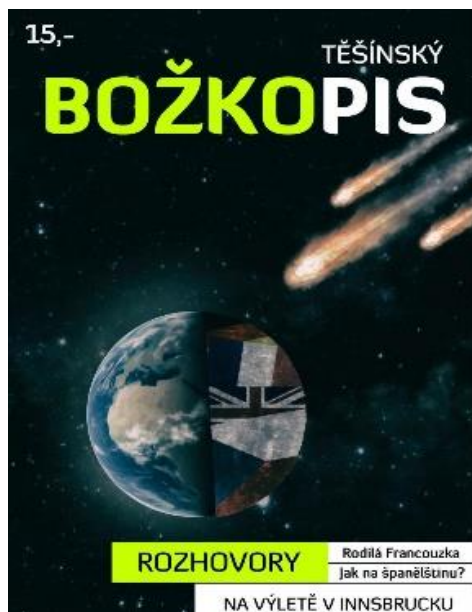
Bylo pro tebe těžké vést a organizovat tak velkou skupinu lidí?

Určitě ano. Nebylo to ani tak o počtu lidí, ale spíš o mé nezkušenosti. Navíc přirozené

vlohy k vedení lidí taky nemám. Jsem spíš introvertní pisálek než velký motivátor a myslím, že to bylo poznat. Měla jsem ale dobré spolupracovníky, za které jsem velice vděčná. 😊

Sleduješ kroky svých následovníků?

Ano. A strašně mě těší, jak daleko to Božkopis dotáhnul! Časopis je každým rokem lepší a lepší – doufám, že to tak bude pokračovat.

Co ti Božkopis dal do budoucího života?

Zkušenosti jsou to opravdu nenahraditelné. Jsem ráda, že jsem si mohla zkusit být „teamleader“, přestože teď už

vím, že se na to moc nehodím. Navíc teda mít titul „šéfredaktorka školního časopisu“ vypadá dobře v motivačních dopisech a tak podobně. :D V psaní jsem přešla hlavně na poezii. (Básničky mi stejně šly vždycky líp. Ony jsou většinou kratší, tak je to jednodušší), pár mi jich i vyšlo v různých menších publikacích. Myslím, že za tu odvahu svou tvorbu zveřejnit, vděčím právě i Božkopisu.

Co bys Božkopisu popřála do dalších let?

Tak samozřejmě mnoho úspěchů a výher v soutěžích. Ale hlavně ať vás to baví a ať to lidi ve škole rádi čtou. Časopis tvoří kulturu – tak se snažte, aby kultura našeho gymnázia byla progresivní, otevřená a přátelská.

Moc děkuji Johaně za rozhovor a doufám, že se vám o počátcích Božkopisu četlo stejně dobře jako mně.

Lucie Miltnerová

6.SA

Sarah

PO NÁVRATU DO USA

Sarah Rothmann – mnoho z vás ji jistě potkalo v hodinách angličtiny jakožto rodilou mluvčí. Už je to ale nějaká doba, co odjela zpět do Ameriky. Zajímá vás, co naplňuje její současnost?

Milí čtenáři Božkopisu,

momentálně žiji v Bostonu a jsem absolventkou pedagogické fakulty na Harvardu, kde jsem získala svou učitelskou licenci. Můj letní pracovní program bude probíhat online, ale na podzim se vracíme zpět k prezenční výuce! Korona donutila všechny školy v Americe

k přechodu na online výuku a online schůzky přes Zoom – což bylo jistě složité a eliminovalo to zcela skupinovou výuku. Navíc nejsem počítačový expert, a měla jsem tak potíže s přizpůsobením se v online prostředí.

Kdyby se mě někdo zeptal na čas strávený v České republice, řekla bych, že byl úžasný a že mi moc chybí. Zamilovala jsem si bohatou historii vaší země, obohacující

byly pro mě výzvy ve vzdělávání se a učení v kultuře, která mi byla tak neznámá. Pobyt u vás mi přinesl také skvělá přátelství i vztahy s učiteli. V současnosti mi chybí chození pěšky ze školy a do školy z mého bytu ve městě, chybí mi kavárny a medovnický a chybí mi ta nádherná příroda a jednoduchost cestování do jiného státu!

Všechny vás zdraví Sarah

Fotoreportáž z historie školy

třetí část

MARIE ŠTÍPKOVÁ

Marii Štípkovou můžete jistě znát z televizních obrazovek, divadelního jeviště, videoklipů, z jejích fejetonů. Věděli jste však, že byla studentkou našeho gymnázia? V dnešním rozhovoru se dozvíte o jejím studiu na naší škole i o jejím současném životě.

Na co ze studia na gymnáziu nejraději vzpomínáte?

Jak jsme se se spolužákem Martinem vždycky ráno potkali před školou a zhodnotili, zda ji hodláme ten den poctit svou přítomností, či ne. Oba jsme totiž spolupracovali s Těšínským divadlem a měli jsme výjimku, že si omluvenky (v případě divadla) můžeme psát sami. Toho jsme občas zneužívali. Ale řekla bych, že s mírou. Co bylo potřeba, jsme pak vždycky dohnali. Taky školní výlety, sportovní kurzy v Chorvatsku a lyžáky byly nezapomenutelné.

Jaká vzpomínka na naše gymnázium vám nejvíce utkvěla v paměti?

Jako první mi v hlavě vyskočil obraz, jak jsem jednou po softballovém tréninku na poslední chvíli dobíhala autobus. Protože byla zavřená taková ta boční brána (vjezd na školní dvůr), lezla jsem přes plot, nahoře ztratila rovnováhu a přepadla tak, že jsem na chvíli zůstala viset hlavou dolů. Roztrhla jsem si kalhoty a

stehno. Doteď tam mám jizvu. Ale ten autobus jsem tenkrát stihla.

Jaký jste byla typ studenta?

Myslím, že jsem se pohybovala na široké škále mezi šprtem a sígrem. Dobře jsem se učila, vlastně jsem pro to nemusela ani tolik dělat. Zároveň některé věci mi přišlo zbytečné udržovat v hlavě, takže jsem se neustále zdokonalovala ve tvorbě taháků. Ze spousty věcí jsem se dokázala vylhat, a přitom se nijak nepředřít. Ale spousta předmětů mě fakt bavila. Hodně záleželo na pedagogovi a jeho zápalu pro věc.

Proč jste se rozhodla pro herectví? Inspiroval vás k tomu někdo?

Inspirovalo mě zřejmě samotné přičichnutí k divadlu. Ne nadarmo se říká, že divadlo je jako droga. Už v době studia na gymnáziu jsem se totiž příležitostně objevovala na prknech Těšínského divadla a divadelní svět mi natolik učaroval, že

jsem chtěla přijímačky na hereckou školu alespoň vyzkoušet. Měla jsem pocit, že kdybych to nezkusila, celý život bych si to vyčítala. A ono to vyšlo, i když jsem současně byla přijata i na Právnickou fakultu UK. Co se prvotní inspirace týče, tak tou byla moje starší sestra, která začala chodit do dramaťáku, což se mi samozřejmě ohromně líbilo.

Co bylo nejtěžší po přijetí na VŠ?

Zvyknout si na tak velké město jako je Praha. Přece jen to pro mě byl skok – z Těšína do Prahy. Ze začátku mi tady nebylo moc dobře. Měla jsem pocit ztracenosti. Taky studium na DAMU bylo velmi náročné a svým způsobem specifické. Naprosto vás pohltí

a minimálně na dva první roky vám sebere téměř veškerý osobní život. Zapomenete na to, že máte rodinu, přátele, případně nějaké koníčky. Existuje jen škola. Ovšem nároky na vás kladené jsou zcela jiného rázu než na předchozí škole.

Jaké byly vaše další kroky v uměleckém světě?

Po absolutoriu na DAMU jsem dva roky byla na volné noze. V té době jsem spolupracovala s mnoha pražskými divadly. Od divadla pro děti Minor, přes Novou scénu Národního divadla, Švandovo divadlo až po Meetfactory nebo divadlo Ponoc. Poté jsem na tři roky zakotvila v Městském divadle na Kladně. Následoval opět rok

na volné noze a pak už angažmá v pražském Švandově divadle, kde jsem momentálně čtvrtou sezónu.

Je vám bližší divadelní, nebo filmové herectví?

Spíše to divadelní. Na divadle jde o jedinečný zážitek. Teď

a tady. Probíhá komunikace mezi herci a diváky. U filmu něco natočíte a za rok se potom díváte, jak celý výsledek vypadá. Kolikrát je výsledek spíše prací střihače než vás samotných. To ale neznámá, že mě filmové herectví nezajímá. Naopak. Jen v tomto směru

nemám zatím tolik zkušeností, abych se cítila před kamerou bezpečně a na svém místě. Na jevišti se zkrátka cítím jistější.

Nezapomínáte v současnosti na saxofon, se kterým jste účinkovala na mnohých gymnaziálních akcích?

Přiznám se, že od chvíle, co se zderniéovalo těch pár představení, ve kterých jsem na něj hrála, si k němu hledám

cestu jen těžko. Vlastně jsem jej po opravdu dlouhé době oprášila až za časů korony. A znovu si uvědomila, že bych se k saxofonu chtěla nějakým způsobem vrátit.

Čím žijete v současnosti?

V tuto chvíli žiju stěhováním. Třídím věci, balím, vyhazuju. Připravuju se na přesun. Na nic jiného mi nezbyvá kapacita. Nechci se rouhat, ale ten, kdo řekl, že lepší je vyhořet než se stěhovat, měl sakra pravdu! Stěhuju se totiž potřetí za poslední rok a půl, takže vím, o čem mluvím.

Jste v kontaktu se svými bývalými spolužáky?

Jsem. Ale pouze s některými se pravidelně vídám. Do Těšína se příliš často

nedostanu a přiznám se, že když už tím směrem mířím, věnuju čas, který mám k dispozici, rodině. S určitou pravidelností se ale vídám se spolužáky, kteří žijí v Praze a okolí.

Chtěla byste současným studentům gymnázia něco vzkázat?

Ať nikdy nepřestanou jít za svými sny!

Moc děkuji Marii za rozhovor. Třeba inspiruje některé naše studenty k tomu, že stojí za to jít si za svými sny.

LUCIE MILTNEROVÁ
6.SA

ÚSPĚŠNÉ FILMY, SERIÁLY A VIDEOKLIPY S MARIÍ ŠTÍPKOVOU:

Filmy: Chyťte doktora, Anglické jahody, Nabarvené ptáče, Hudební film Tomáše Kluse, ...

Seriály: Božena, Modrý kód, Specialisté, Kriminálka Anděl, ...

Videoklipy B. Polákové: Nafrněná, Generace, 2-8-5

Své fejetony uveřejňuje na: Lidovky.cz

1. Podivný výběr vysoké školy

V Koreji je na učení kladen velký důraz. Děti a studenti se učí do pozdních odpoledních hodin, pak je ještě více než často čeká večerní škola či výuka se soukromým učitelem. Zajímavý je ale systém volby vysoké školy – student si buď vybere obor, který chce studovat, ale bude mu přidělena univerzita kdekoli v Koreji, nebo si vybere univerzitu a bude mu přidělen obor. Často se tedy stává, že mladí Korejci studují něco, co je nezajímá, ale co musí.

2. Lekce cizího jazyka s Legolasem

Že jsou němčina nebo francouzština jako druhé jazyky aspoň ze začátku těžké, to si dokáže představit každý. Ale co taková elfština? Na americké

univerzitě ve Wisconsinu se vyučuje právě jazyk stvořený geniálním spisovatelem J.R.R. Tolkienem a je to plnohodnotný jazyk jako třeba angličtina.

3. Recyklovatelná škola

Každý si umí představit budovu školy – betonové stěny, okna, uvnitř třídy plné lavic a židlí. Na Filipínách se ale škola tomuhle normálu zcela vymyká. V San Pablu je totiž škola, která je celá postavena z PET lahví – přesně z 9 000 kusů. Konstrukci drží pohromadě ocelové tyče a jílovitá hlína, která spojuje lahve naplněné směsí hlíny, slámy a písku.

4. Stále přibývající spolužáci

V ČR je zvykem, že do první třídy se nastupuje 1. září a k tomuto datu je dětem šest let. V Holandsku, zemi tulipánů a větrných mlýnů, začíná povinné vzdělání ve věku pěti let, i když v praxi většina škol přijímá děti už od čtyř let. Žáků tedy přibývá a nikdy není jisté, kdy se ve dveřích objeví další čtyřletá dětská tvářička.

5. Uklízečka není potřeba

Pro další zajímavost se koukneme až do Země vycházejícího slunce.

V Japonsku byste totiž na škole uklízečku hledali marně. Děti si už od nejnižšího věku třídy uklízejí samy! Učí se tak účte k práci a ostatním spolužákům, se kterými si také v průběhu roku zlepšují právě společným úklidem komunikaci.

6. Nejdelší letní prázdniny

Letní prázdniny si každý představí jako dva úžasné měsíce sluníčka, pohody a nicnedělání. Česká republika se s délkou právě dvou měsíců řadí někde uprostřed. Ale co takoví Bulhaři? Právě tady mají mladší žáci (1. – 4. třída) letní volno o něco více jak tři měsíce, tj. od 31. května až do 19. září, a starší žáci (vyšší ročníky) od 31. června do 19. září.

7. Největší škola na světě

Titulem největší a nejobjemnější škola světa se může pyšnit ta v Indii. City Montessori ve městě Lucknow, jenž je hlavním městem indického státu Uttarpradéš, navštěvuje 45 000 žáků ve věku od tří do sedmnácti let! Pro srovnání – v Českém Těšíně žije asi 25 000 obyvatel, a škola v Lucknow má tedy skoro dvakrát více studentů. V této škole je přes tisíc učeben, 3 700 počítačů a má kolem 2 500 učitelů. A to si

uvědomte, že naše škola má „s bídou“ kolem 370 studentů a „jen“ 30 učitelů.

8. Pletení svetry místo matiky

Island je známý svou tradicí pletení. Někteří obyvatelé tohoto severského ostrova si nedokážou svůj život bez vlny a pletacích jehlic představit. Proto asi nebude velkým překvapením, že i ve školách je zavedeno pletení jako vyučovací předmět. Islandské školy neodsunují dozadu předměty, jako jsou přírodní vědy nebo jazyky, ale velmi podporují tvůrčí činnost.

9. Šest dní školy

Italské děti mají sice skoro tři měsíce letních prázdnin, ale na druhou stranu musí chodit do školy s plnou aktovkou i v sobotu. A aby toho nebylo

málo, povinná školní docházka v Itálii trvá, na rozdíl od nás, dvanáct let. Za tři měsíce prázdnin se asi holt musí platit...

10. Není 1. září jako prvního září

Oficiálně školní rok začíná právě první den devátého měsíce v roce. Avšak někdy vyjde toto datum třeba na sobotu, takže se do školy jde až první den pracovního týdne – tedy v pondělí. To už je však třetího. V Rusku to vyřešili – ať už je prvního září středa nebo neděle, do školy se jde! 1. září má pro Rusko také více významů – je to oficiální začátek podzimu a také den, kdy si lidé připomínají, jak je vzdělání důležité pro společnost.

Studium u nás, na Gymnáziu Josefa Božka, je vlastně úžasné. 😊

KÁJA FIEDOROVÁ,
5.QA

FILIP SZEMLA

Návraty do minulosti jsou jistě potřebné, ale žijeme přece současností. V tomto čísle vám proto představíme jednoho z nás. Tentokrát to bude Filip Szemla, student sexty, který vyniká v mnoha oborech. Co o něm možná nevíte?

Většina z nás tě zná jako aktivního sportovce. Jak dlouho se věnuješ florbalu?

Florbal hraju již od svých sedmi let. Začínal jsem v klubu FBC Český Těšín, kde jsem hrál až do roku 2019. Potom jsem se rozhodl přestoupit do nejlepšího klubu v České republice, 1. SC Tempish Vítkovice.

Jaké jsou tvé největší florbalové úspěchy?

Určitě je to 2. a 3. místo na prestižním turnaji Prague games v letech 2020/21, 3. místo na turnaji Brno open game a první místa na turnajích PFC v Praze a Tempish cupu v Olomouci. A mé největší individuální úspěchy? Nejlepší

hráč turnaje Prague games 2021 a 4. nejlepší střelec na turnaji Prague games 2020.

Čeho bys chtěl ve florbalu dosáhnout?

Mým cílem je pravidelně hrát českou extraligu a možná se dostat i někam do zahraničí.

Co ti florbal dal, či vzal?

Florbal mi dal nové přátele, zážitky, chuť se zlepšovat, naučil mě pokoře a cílevědomosti. Vzal mi také ale spoustu volného času a energie. Ve školním roce máme tréninky 3krát až 4krát

týdně v Ostravě – v hale nebo posilovně. První měsíc prázdnin dostáváme individuální úkoly, které máme plnit, a druhý prázdninový měsíc už trénujeme opět 3krát až 4krát týdně.

Mnozí o tobě nevědí, že ses také aktivně zabýval folklorem a působil aktivně v těšínském Slezanku.

Od kolika let ses tomuto koníčku věnoval?

Do folklorního souboru mě přivedla babička a mamka. Babička zde působí jako vedoucí, takže bylo samozřejmostí, že budu

členem souboru i já. Ve Slezanku jsem působil od svých 5 až do 15 let. Kvůli nedostatku volného času a překrývání zkoušek s tréninky, jsem ale musel skončit. Zkoušky jsme totiž mívali v AMOSU 2x týdně.

Co ti dalo působení ve Slezanku?

Slezanek mi dal nové přátele, možnost poznat nová a zajímavá místa a také skvělý čas strávený s kamarády. S folklorním souborem jsme se dostali například do Chorvatska, Maďarska, Polska, na Slovensko a samozřejmě

do různých koutů naší země. V neposlední řadě jsem určitě ztratil ostych při veřejném vystupování a naučil se pracovat s hlasem, což mi pomáhá při recitaci.

Dvakrát jsi uváděl náš Vánoční koncert, mnohokrát jsme měli možnost tě slyšet recitovat, účastníš se recitačních soutěží... Jaké největší úspěchy jsi v této oblasti zaznamenal?

Každoročně se účastním a umísťuji na stupních vítězů v městských i okresních kolech soutěže Wolkrův Prostějov. V roce 2018 se mi podařilo

probojovat přes krajské kolo až do celostátní přehlídky recitátorů ve Svitavách. Můj dosavadní největší úspěch je výhra v celostátním finále v soutěži Čtvrtlístek.

Zbývá ti čas na další koníčky?

Bohužel ne. Po přestupu do Vítkovic jsem dokonce musel skončit i se Slezankem. Ale ve volném čase rád jezdím na kole, chodím po horách a dělám další sporty.

DĚKUJEME!

PLAYLIST MARTINY HONZÁKOVÉ

1. PÍSEŇ, CO ROZHÝBÁ BOKY

Good 4 u – Olivia Rodrigo

Tahle písnička je trochu mimo žánry, které běžně poslouchám, ale moc mě baví ta kombinace dnešního popu s punkem.

2. K NEDĚLNÍ SNÍDANI

Duly Love – Robin Storm

Sobota uběhla moc rychle, je tu nedělní ráno, snídaně a tato pohodová písnička, kterou jsem si nedávno oblíbila.

3. SRDCOVKA

The Night We Met – Lord Huron

Tato písnička sebou nese pro mě spoustu krásných vzpomínek a vždy mě dokáže přenést do noci, která pro mě mnoho znamená.

4. DEEP SONG

Nobody wants to hear songs anymore – Ben Abraham

Obecně více poslouchám pomalé skladby, takže jsem měla z čeho vybírat, ale u této se mi moc líbí melodie i text.

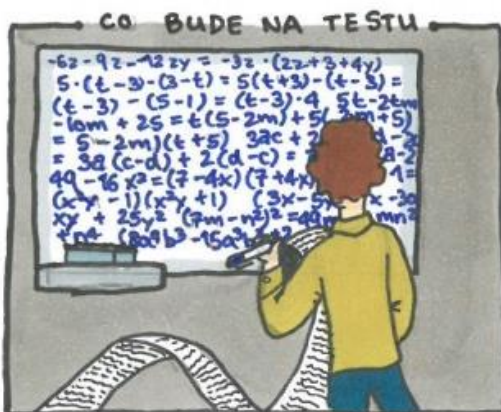
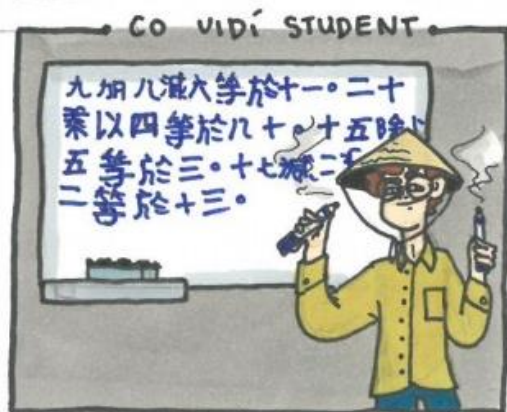

5. KDYŽ SE UČÍM

My Favorite Things – Sunshine Jazz Trio

K učení (a hlavně k malování) poslouchám hlavně jazz, protože mě neruší a inspiruje. Toto zpracování písničky z muzikálu The Sound of Music mám nejraději.

KOMIKS

Aňa Schwarzová 5. QA

